

KELEMEN HUNOR

MÍNU SZÉVEK

TARTALOM

LEZÁRT ÉVSZAKOK

IDEGENVEZETŐ
ÖTÖDIK HALMAZÁLLAPOT
TÜKÖRBÖLCSŐBEN AMÓBATÁNC
MAGAMHOZ
PÓKHÁLÓ ÉS ÜRES REFLEX
ÁTUTAZÁS
LÁGYPOFON
ŐSZI EST
TE ÉS ÉN
VÁRAKOZÓBAN
TÓ TÜKRÉRŐL A SUGARAK
ÖSSZHANGZÁSILAG
ALIGHOGY
A SZÍV TÜZÉREI
VALAHOL BENNEM...
EGY LEVÉL MÁSODIK RÉSZÉ G.-hez
ARCPARÓKA, MOHASZOKNYÁD ÉS GRÍZGALUSKA
HA MEGJÖSSZ
HÍRMONDÓK LEHETÜNK
A CSEND FELEZŐIDEJE
NÉMA HAVAZÁS

A KÖLTŐ ÉJSZAKÁI

ARCOM
SÓHAJ 1.
SÓHAJ 2.
ÉVVÁLTÁS
OH, MENNYI
MINT LÓHALÁL
AZ ÉLET EGY TANGÓ
A KÖLTŐ ÉJSZAKÁI

MÍNUSZÉVEK

TÁJAK, ARCOK ÉS ÉVSZAKOK
A TÜKRÖK VÉGTELENJÉBEN
ÁTJÁRÓHÁZ
LASSÍTOTT KAKUKKÓRA
A FORDÍTOTT TÉR
SZARVAS SZÍVÉBEN POKOLGÉP
AZ ÜVEGCSENDÉLETRŐL
EGYSZEMÉLYES VARÁZSLAT
KETTEN A TORONYBAN
TINTAHALAK, CÁPÁK ÉS MINDENFÉLE VÍZISZÖRNYEK
CÁPAEZREDES
SZÉLTANGÓ
VIGASZ
VANNAK MÉG
SZÉLTANGÓZÓ BOHÓC
MÍNUSZÉVEK

LEZÁRT ÉVSZAKOK

IDEGENVEZETŐ

1

lekéstünk a búcsúkoncetról
csendben járunk mint harcosok
a csata előtti-utáni
-----békemezőben
mint a kertész ki virágjai
álmát őrzi-----
-----lábujjhegyen
sárguló képekkel kezünkben
az utolsó akkord után

2

itt volt a város!
itt az utca!
a sarkon volt a szülőháza!
a téren a szobra!
a többire nem emlékszem!?!

3

talán itt volt az utolsó koncert
talán itt állt az énekes
talán eddig tartott az út
talán innen új út indult
-----talán?!

ÖTÖDIK HALMAZÁLLAPOT

úgy élek ahogy a hit virraszt
szememben ott az *álruhám*-----
a telehold véres mosolyát-----
magamra öltöm nagy leszek-----
fű-fa keresi önmagát-----
fekete szeretőm a föld-----
lelkemet beszívja örli-----
-----morzsolgatja
arcomon *gyűlnek a városok*-----
szemem dörzsölöm harmatosra ---

időnként vagyis hébe-hóba-----
dalolva jön a postás-----
fűszállal írt levelet hozva:-----

Kelt: lefekvés előtt

KEDVES ÖNMAGAM
ÉS TI MINDNYÁJAN!
A SÖTÉTKAMRÁBAN LÁTCSŐVEL
FARKASSZEMET NÉZTEM A SÖ-
TÉTSÉGGEL OTTHONTALAN A KÉZ
A ZSEBBŐL
KIKACSINT
A ZSEBBŐL
KI---NÉZ

ÉRVERÉSEM ÁRVERÉSEM HALÁLO-
MAT IS TÚLÉLEM MEGVÉD MEG-
ŐRIZ A FEGYELEM LÉZER ARCU-
KAT FIGYELEM NE FÉLJ MÁR NEM
KERÜLÖK KÉZRE BÁR ÁTVILÁGÍT A
TÜKÖR LÉLEGZÉSE AHOGY ÉLEK
AHOGY FÉLEK SÖTÉTBEN ÜLÖK S
ÍGY BESZÉLEK:

--- éldegélek ahogy a hit virraszt
fekete szeretöm a föld fű-fa
keresi önmagát fönt van a lent
és lent a fönt
hogy így történt nem rajtam múltott
életem ötödik halmazállapot

TÜKÖRBÖLCSŐBEN AMŐBATÁNC

1

átvágják köldökzsinórját a szónak
tükörbölcsőben amőbatáncra perdülsz
melyik térben élsz alszol fázol?
ameddig itt vagy nem lehetsz ott s
a semmiből egy ráncot arcodra másol
hangyaszorgalommal a láthatatlan írrok
vak vándorlás! hát hol vagy? na hol?
állábaid tükörfalakhoz érnek: hideg hideg
az éveket párhuzamos esők mossák
óperenciás tengerré és a láthatár túlsó
felére úsznak a janicsár szerelmek

2

elhalványulnak az évszakok az évek
de szépek valánk együtt egykoron
madame szenes fasírt a lélek
és arcunk borban oldódó korom

magadba nézel hány évad az élet?
altszakszofon sír benned szemedben fehér
pékruha maroknyi liszt az emlékezet
tükörbölcsőben amőbák síró mosolya

MAGAMHOZ

valaha lilium seregek
néma harcosa voltál
a nyár vadcsapásain
virágháborút játsztál
ma már béke van újra
de a pipacsok és a tavirózsa
még mindig nem barátaid
és vége a nyárnak
csavargók s szerelmek
volt-évszakának-----

hajnal kabátban elsietsz
a pontosan kezdődő napszakokba
alkonyba görnyedve érkezel
mint juhok az akolba
a ma is már a tegnapé

némaságod senkiségedé
csak korall csenddé válni
csak írni írni írni
e sivatagi szélfűvésben
csak élni élni élni
a mindennapi elbukásban

álmodsz erdőt havat a télnek
tavaszt álmodsz a nyárnak tüzet
álmodsz őszt pörgő kereket
nyitott kaput utat végtelent

PÓKHÁLÓ ÉS ÜRES REFLEX

van gyíksurranás van tánc a fűben
van szem és szív és képzelet
torkunkban szó rág - gégerák
mint hamu alatt parazsak
és van hogy műmész tapad ránk
és *persze vannak madarak*
a szívre pókháló tapad
pók szalad a vérerekben
hangyák nyüzsögnek bőr alatt
hangyasavban önfeledten
a felvillanó fénytől megremegsz
(hány évszakot már elfeledtem)
útra kel néhány üres reflex
és pók szalad a vérerekben

ÁTUTAZÁS

(*prológus*)

és mindörökkön örökké
á-----
----tutazom a lezárt évszakokon
csont-mező-hajnalokon vágok át
(megsimogatjuk egymás árnyékát)
egyszemélyes és egyirányú u-
tak felezővonal nélkül futnak
át a lezárt évszakokon telek vörös
haván havak örök pusztításán vénítő
hidegeken széttépett idegeken jég-
kristály arcokon fagyremények hó-
lángpírján tavasz vágyán szeretők
pünkösdi ágyán nyarak alattomos
melegében barna bőrű álmokon ősze
őszülő tájakon mert-----

-----mindörökkön örökké
á-

-tutazom az eljövendő évszakokon
araszolok a kitalált jövő felé
zenélő esőben bukdácsolok a megál-
modott tájakon jól benne vagyok a
mindennapokban bámulva rohamosza-
gok menetelését a szelídülő halált
dédelgetem és nem mentegetőzöm
hogy csak átutazóban vagyok és sem-
mi más vagy hogy anyám rám szabta
ezt a ruhát-----ez itt így szokás

kelő-naptól hanyatló-napig
varjú-holdtól éhes-holdig
ez már hányadik évszak?
már hányadik lehetősége a
megálmodott megérkezésnek

(játék szárazföldön és vizeken)

búcsú az északi sarktól
főkafejedelem hazájából
csontig kitakarva távozom
és dülöngélő lábnyomom
egy biztos kéz besatírozza

az első állomás grönland
asszonyom egy volt holland
tulipános mosolyával
süllyedő hazájával

álomfehér alaszkában
kutyát fogok minden szánba
átrepülök a bermudákon
mi marad a retinámon?

láthatáron az antillák
sosem lesz hétvégi villánk
naponta új rongyokkal vállamon
emlékeinket vállalom

csikorgó ébredés után
túl a pokol szigeteken
túl a döglesztő trópuson
csak nevetek a volt bajokon

tűz-földön üdvözöl gyerekkorom
a horn-fokon is átutazom
falkland szigetek éjszakája
de messze van a himalája

várnak a déli-antillák
hívnak afrikai szavannák
a zöldben fürdő hebridák
szerelemsárga ázsiaiak

de újra csak a tél köszön
északról a déli sarkra szököm
átölel a forró antarktiszt
hidegszülte álomba visz

(utazás versben)

asszonytestű éjszakán
lorca jön fekete lován
andalúz dalt hoz a szél
lorca elment lorca él

mert én mindörökkön örökké
versben is utazom
az egyetlen biztos menekülésben
megépítem a szó csónakát
újra olvasom villon franszoát
elbújok több ezer versbe
zöldszemű sokarcú szerelembe
találkozom elégett arcokkal
szeretők melegével

hold- és arcfogyatkozással
hit-apállyal remény-dagállyal
találkozom az egyszerivel
a sosem lesszel a csörgő-
kígyó hívogató fémszemével
a kiárusított tudással millió
ránk leső júdással
szétrobbantott elmék fényével
egy és többes számmal
találkozom a *halállal*

(epilógus)

átutazom a védtelen tájakon

iszom a parancslevet
megbocsátok az ellenem
sosem vétkezőknek
most és mindörökkön örökké
CIKL-ÁMEN

LÁGYPOFON

bár lábnyomodra cipő kéne
kékfürtökben integet a nyár
avarfüggöny mögött a tested
prémesruhákra reszketve vár
mindenhol utolér lágypofon
ne ásd a vermet megteszi más
úgy első barátsági fokon
és ellene nincs ellen-fogás

(na vigyázz! csak semmi áthallás)
rázd bele magad a gatyába
pontosan tudod minő dolog

olyan vagy mint e szonett: kába
s a kerék így is úgy is forog

teázunk s megyünk grúziába

ŐSZI EST

öltözöm beléd őszi est
sárga lesz hajam citromul
barátom saját hátára fest
házat lassan megcsigul
gesztenye sül egy kapualjban
szemünkben meggypiros parázs
reggelre én is megjövök
aludj el szépen kisbalázs

egy padon leizzadt mikulás
korán indult hát megpihen
mint tűzfalon a vakolás
hideg vagy őszi estruha
fogaim közt ott szép szavak
és a város egyre mostoha

TE ÉS ÉN

te vagy bennem az óra
az olvadó időt veled mérem
együtt ültünk a csend lovaira
a te véred is az én vérem

ha beszélek rólad szólok
olyankor azt hiszem te beszélsz
ha félsz én is félek
ha én remélek te is remélsz

sírni is ketten sírunk
én és te ki bennem vagy
állunk torz tükrök előtt
ki vagyok én és te ki vagy?

VÁRAKOZÓBAN

B-nek

születésed óta jössz
cipőd szakadt bőrig ázol
szemed lehunyod - sértenek
a vakító távolságok

a végtelenem része lettél
el már nem pusztítható
sem tűz sem nyár sem tél
maradsz a legtisztább tó

diófacsend vigyáz ránk
a lassan süllyedő tájban
felnyergelt lovainkra várunk
kegyetlen hóhullásban

TÓ TÜKRÉRŐL A SUGARAK

kilépnek belőled napjaim
a felfüggönyözött éjszakák
suttog a szív a vérerekben
s egy ismétlődő látomást
az emlékek közé feszítek

két telehold mi felragyog
átvilágít a kékruhán
a grafithomályra felkasíroz
halványulván a délután

szemünkből szúr a távolság
mint tó tükréről a sugarak
megkövült legenda lesz
épülő váramba falazlak

nem hallok érzek semmi mást
csak vízesést csak zuhanást

ÖSSZHANGZÁSILAG

sistergő éjszakába olvad minden
körforgó hinta örült szédület
állítsd meg magadban a démont
kioltom magamban a fényeket

a magány bort permetez számba majd
pipára gyűjt és könyvek közt kutat
az évek akár a szertehulló porhó
saját arcomba látok általad

a mai napig nem is tudtam hogy
némák vagyunk *összhangzásilag*

ALIGHOGY

bújnék de nincs rejtekhely bennem
vagyok mint akváiumi halak
folyton ver az eső s az isten
alighogy elgondoltalak

alighogy ismét egy tavasz
záportól hólyagos a hajnal
a rügyben halál nő ősz lesz
rettegve megszólítalak

alighogy szavak a számon
éjszakán halk dadogásom
kapaszkodnék semmi sem tart
magával visz semmi-álmom

állok a tükörben mögöttem
zöldfényű titkos néma zóna
megszökött zongorafutamok
mintha mozdulna mintha szólna

mintha látnálak mintha jönnél
tátogok mint akváiumi halak
ver az eső és ver az isten
alighogy ismét elgondoltalak

A SZÍV TÜZÉREI

„Jaj hol voltál, mondd, szép tekintetű?”

(Bob Dylan)

vonatra szállsz-----a
távolságok évszaknyi ködök
minden állomáson várlak
vivaldi évszakokba öltözöm
várlak mint telet a hóemberek
végül állomásfőnök leszek
és már menetrend szerint várlak
hanyatt dőlve az éjszakának

a felismerés játszik
bőröm alatt hahotázik

arcomon a hit borostái
lőnek a szív nehéztüzérei
halványulsz és dal leszel
és vers leszel alkonyi táj
eső után-----
rég nem látott messzi rokon
vadludak járnak át a szíven
lidércek a várromokon

a tengerész int és így beszél:
*vihar előtt ne indulj útra
hiába támaszkodnál a kormányrúdra
szárazföld nincs és víz megtagad
a tegnap fölött a holnap alatt*

aztán a tengerész
arcát feszíti a szélnek
sivatagban maradsz égő kaktuszének
menetrend szerint várlak
szolgája egy látomásnak
rám lő a szív-----
a szív lesben áll évszakok
kifosztott állomásainál
láthatár-----léthatár
mint vadludak vagy messzi rokon
és lidércek a várromokon

VALAHOL BENNEM...

valahol bennem ácsorogsz
a higanynehéz szürke lázban
a szíven csöndben ácsorogsz
az arcokon makulátlan máz van

a tükrökben a tér lakatlan
a smink alatt az idő telik
szememben a fordított katlan
mélyén halál leselkedik

a hajszáerekben leragadsz
már csak úgy vagy mint a többi
éber bennem a börtönőr
hiába próbálnál szökni

a sejt láthatatlan tágas ól
nem érkezel - nem távozol

EGY LEVÉL MÁSODIK RÉSZÉ G.-hez

*„Csörömpölnek-most béke van
Éjszaka, páncélos konvojok
Képzelt vagy nem hitt valóság
Holott most is rád gondolok”*

(Király László)

*My Dear,
(így kezdődik a levél
ha éppen levelet ír
kedvesének a költő
janicsár szerelmek havában)*

*elvakított az éjszakád
havaztak rám az évszakok
szívemben tartott razziát
egy kimondhatatlan állapot*

*Kedvesem,
egymagám vagyok két világ
ki elbújna s ki eltakar
puszta név vagyok semmi más
és nem lesz nyugtom egyhamar
és Kedvesem
ameddig a szem ellát---*

*-----csak
zöld szemű fekete macskák
s gondolatbeli báránycsapatok
ostromolják a szívet*

*(az éjszaka dolmányos varjú voltam
szavakat szórtam az emberek közé
ismeretlen vadászok jöttek
puskát emeltek arcuk elé)*

*Kedvesem,
délután eljátszadoztam egy kirándulás gondolatával:
- tarka tömegű terek zaján át
sosem látott járművel indulnánk
magunkra öltöztünk a bohócruhát
nem is tudom nyár lenne-e vagy ősz
de talán télutó lenne olvadó
hóemberek hava én mokaszint
húznék lábamra s te puha őzbőr
csizmát de mindez mellékes
fontos a szavakon túli lényeg
belénk sütvén ez a mi utazásunk
visszapillantó tükrök nélkül
kirekesztve a valós környezetet
talán csak párbeszéd is lehetne
valahol bent az éjszaka közepében*

*néznénk a gríz teában csillogó
cukorkristályok játékát
utaznánk-----*

ARCPARÓKA, MOHASZOKNYÁD ÉS GRÍZGALUSKA

mohaszoknyád a széltől libben
az arcparóka már félre áll
grízgyár szüli a grízgaluskát
lomha ősz van de égbe száll

lomha ősz van mint grízgaluska
grízgyárban készül de égbe száll
az arcparóka lobog a széltől
mohaszoknyád oly ferdén áll

az arcparóka is grízgaluska
lomha grízgyárunk égbe száll
ősz van moccan a széltől
mohaszoknyád csak kalimpál

lomha ősz van a szél csak libben
mohaszoknyád az égbe száll
grízgyárban készül az arcparóka
a grízgaluska félúton leáll

mohaszoknyád mint grízgaluska
s a grízgyár térdig csődben áll
a szél lendülne ám lomha ősz van
az arcparóka égbe száll

a grízgyárban ősz van: lomha
a grízgaluska égbe száll
mohaszoknyád lesz arcparóka
lódul a szél és meg-megáll

és aztán elmegy önmagadba
kívül-belül is vércaszárnya
rácspuha élet vagdalózás
repülhetne de vér a szárnya

HA MEGJÖSSZ

kedvesem ha megjössz a messzi keletről
kreolpírt hozzá szemeinknek
hozz amnesztiát a hallgatás börtönéből
büntelen vagyunk elítéltek
újra ősz kárognak közénk a varjak

megért szerelmünket betakarítják
fázós kárókatónak csupaszok leszünk
csontig vetkőzöttek hideget nyűszítők
mire megjön a tél emlékeink jég-
csappá dermednek kedvesem s még
nem tudjuk ha arcunkról elolvad a hó
mi lesz az első kimondott szó
most még csak ősz van vársz és várok
most még virágért is sorba állok
szemeidben a tüzek táncot járnak
nyár illatú zsebkendőid
titokban vigyáznak de tél jön
pusztító dér s túl a tejfehér ködön
vakító fényével hóföld üdvözl

kedvesem ha megjössz a messzi keletről
hozzál kreolpírt téli arcunkra
lopj közénk új szerelmet ha
kibírjuk a telet s ha megjössz kedvesem

HÍRMONDÓK LEHETÜNK

arcunkra üzenetet írt az idő
miközben rohantunk macskaköves
sötét utcáin az évszázadnak
nyomokat hagyva egymás lelkében

lázás napok ködfüstjében
voltunk fekete bárányai
megöregedett apáinknak jövőt
építeni nem akaró kistestvérek

tükörben látszanak a követők
látcsőben az elöl haladók
mi változtatjuk helyünket
törvények szerint szabályosan
vigyázva jó hírnevünkre
bőrünkre és egyéb
félteni való dolgainkra

nagyra nő az árnyék udvaromban
én is láttam nemzedékem legjobbjait...
az évszakok nem hoznak újat
az évek ismétlik magukat
s mi csak visszük arcunkon
az idő egyre mélyülő üzenetét
hisz hírmondók lehetünk egyszer
egyszer amikor már szükség lesz
szavahihető hírmondókra

A CSEND FELEZŐIDEJE

kaktuszok játszanak velünk
néha a ködöt felhasítják
mint nagyapáink arcát
a múlt pillanat-----

a kövek sötétben szétpattannak
gyümölcsről álmodnak a fák
álmukat hűvös harmat takarja
mikor megnyílnak az éjszakák

újra lobban a játék arca
a csendnek nincs eleje vége
a csendnek nincs felezőideje
csak szigete van és perzselése

NÉMA HAVAZÁS

Ismét rajtam a tél, a néma
havazás sápadt arcomra némán
rátapad. *Csak hitegesd magad,
mesékből szakíts éltető álmokat.
Megbújhatsz még a gyerekkor mögé,
volt-arcod arcodra húzhatod:
eltakar, ha már el nem kopott.
De bármit is teszel, végül ott
maradsz, meztelenül kitárva,
a véget nem érő néma havazásban.*

*Lombjaidról fagyott levelek hullanak,
szavakat keresel, horizontokat,
árnyék maradsz, tested csak eszköz,
gyenge vigasz, de verssé vetkőzz,
és ne hajolj ki ebből a tájból,
nagyapád csontujjain éveket számol.*
A röghöz simulva őrizzük egymást:
Földet a Hold, folyót a híd, kísérő
túlevelek a tükön heverő éveket.

Ismét rajtam a tél, kiutazom
a hanyatló és védtelen őszből.
Ez lesz a leghosszabb visszatérés.

Menekülés a hó elől - lehetőség.
Várakozás a havazásban, az elmúlás
választása, mind-mind végtelen
lehetőség. *De csak magaddal vagy osztható,
a haláltól meg nem fosztható.*

A KÖLTŐ ÉJSZAKÁI

- intermezzo -

ARCOM

amire vártam
megtörtént
s én mégis
felperzselt puszta maradok
arcom fehér palatábla
a beleégett szavakat
nem rejtem a pusztulásba

SÓHAJ 1.

nagy asztal körül ülünk
kezünkben éles kések
szemeinkben az éhesek
pusztító tüzei égnek
pontos időközökben jelez
a halálra fáradt óra
testünkre feszül a jelmez
házunkat árnyék borítja
a kertben sírnak a bokrok
kihűlt szavak a forró szájban
cserbenhagyja magát a szív
feleútján a dobbanásnak

SÓHAJ 2.

tekintet földön sárban
arcom lebegő hópehely
forró havazásban hang-
verseny minden mozdulat
menekülnek a vágyak mint
riasztott vadak s mint hajtók
az árkon átbuszkázom a lezárt
évszakokon-----
éjszaka az álom szélként
surran át a házon-----
ismerős arcok fehér kavicsok

európa távoli tájaiban

levél pestről hát megvagyunk...
bécsben esténként rátok gondolunk,
zürich utcái zajosak-némák...

és jönnek a levelek szél hátán
széllel évszaktól s hatalomtól
függetlenül-----
-----tekintet
földön sárban-----
-----lebegő hópelyhek
égő havazásban-----jelenidő

ÉVVÁLTÁS

két évszám közé
szorult szavak hamvát a
szél széthordja
az első másod-
percben lepke szárnyak
vállamon fátyol
szárnyaimat át-
szakítják a félbesza-
kadt mozdulatok
s az évek foltos
pókhálóján a mosoly
végleg fennakad

OH, MENNYI

oh, mennyi tető egy házon
és mennyi alap nélküli ház
mintha épülne de inkább omlik
mintha egészség pedig hát láz

oh, mennyi nő egy ágyban
és ahány ágy mind üres
ha akarom akkor a melle
ha megkérem akkor tüzes

oh, mennyi vakondok csörtet
kórusban mondják - fényre fel
elvakított fényes elme
a sötétben is otthonra lel

oh, mennyi kegyes hazugság
és az úr a csalóval is kegyes
oh, mennyi tiszta lélek
és ahány igazság mind vegyes

oh, mennyi igaz ügy lett és
közben piszoktól bűzlik a ház
elveszem a kabátodat
mert hideg és hogy ne fázz

oh, mennyi humanizmus
mindenholt van már manna
olyan mindegy a halálnak
legyen new york vagy havanna

oh, mennyi csillag a léken
ömlik ránk valami mennyország
ül az isten a trónján és
kérődzik körbe a sok jószág

MINT LÓHALÁL

- (1) az alkonyat borostás arca kékül
sárga az út a nap vörös a tenger barna
a házakat a tornyokat átlátszó
tejszínhab szorosan összetartja
- (2) zöld lovon a selymes nyár eltrapp
bor cseppen szőlőből az ősze
vágyástól búznak kaptárba a méhek
puffosodik dúvadak megritkult szőre
- (3) a gesztenyeárus asszony csak mosolyog
ő nem billen meg és nem kapaszkodik
- (3) ő nem billen meg és nem kapaszkodik
mert gesztenyeárus hát mosolyog
- (4) jól alátámasztva biztonsággal
- (5) nem dühömben de megteszem
- (6) képeslappá préselem a várost
vigye a postás bár nem nekem
- (7) maradj még egy fülhegyzésnyi időre
foghíjas jövőnkön osztózom
- (8) A SEMMI IS MEGSEMMISÜL
- (9) hírt visz a vér mint lóhalál
a szív egy nagy távíróoszlop
- (1) kékül az alkonyat borostás arca
már sárga az út a nap vörös a tenger barna
- (0) HULL TERVEINK HÓHARMATJA
- (10) mint lóhalál a menny felé
akár a nyár egy zöld lovon

AZ ÉLET EGY TANGÓ

az élet egy tangó kösz megvagyunk
tangóbérünk éppen csak kitelik
a vers rezgése lomha ásítás
amint bontogatja jeges szárnyait

apám hite gyökeret eresztett
fogva tartja egy nagy habostorta
égettünk hozzá cukrot precíöz
torkunkat mégis összemarta

szemeinkre hályogot növesztett
a lábon járó ellenkáprázat
voltunk kapaszkodás megbillenés
bősz egyensúly kaptunk lázat

az élet egy tangó semmi más
a játszma vége nulla-nulla
a vers rezgése lomha ásítás
felpuffadt gondok akár egy vízihulla

A KÖLTŐ ÉJSZAKÁI

forró testedről
gyöngyként patakszanak
a rubin fényben
a szavak
végtelen lehetőség a szó
minden elmondható
szóval síppal nádihegedűvel

értelemmel szerelemmel
nincs tízparancsolat
szeresd felebarátodat
szeresd azt is kit nem szeretsz
jobbat már úgysem tehetsz

évekké válnak az órák
elment barátok arca
súlyos hamuként hull rám

emlékeim elfogyhatnak
a szó hazája megmarad
hűség a szó a tett
anyád szavaival etetett

a szó utolsó esély
szavat el ne vetélj
a szó utolsó esély
a szó megtartó erő

a szótlanság is túlélhető
a szó megtartó erő
forró testedről
gyöngyként patakzanak
a rubin fényben
a szavak
gyémánt
leszel kagylóba zárt
maradsz
vigyáznak rád
a szófalak

MÍNUSZÉVEK

TÁJAK, ARCOK ÉS ÉVSZAKOK

Az egykori táj már lakhatatlan;
gyerekarcomra tapad a homály.
Hol vagytok vakító fények? Homály
mögött minden álom lakhatatlan.

Elvarázsolt, ismeretlen arcon
önmagukat sirató évszakok:
minden összeáll - álmok, évszakok
és tájak - akár rögek az arcon.

Szememből vágózó vad madarak
törnek egy tükrön át egy táj felé;
torz tükrökben torzabb tájak felé
repülnek. Nyughatatlan madarak

Céltábla lesz minden álom, sodor
az árvizek szomja, robban a hang.
Napokig visszacseng egyetlen hang,
kavicsként hullámban el-elsodor

Végül lakhatatlan lesz minden táj,
arc, évszak, álom - vakító homály
Tükrökben fehér, gomolygó homály,
elsodort kavics a dalban a táj.

A TÜKRÖK VÉGTELENJÉBEN

tükröt tartasz a végtelen szeméhez
hallgatag riadt éjszaka van
a ronggyá tépett fák is tente-tente
madarak szállnak a tükrök végtelenjében
mögöttük ásító üresség marad
és a szárnyak felkavarta portól
nem látszik a szétrobbantott nap

tíz tonna boldogság ha lenne
az is tán puha gúzsba kötne
futóhomok az élet futóhomok
majd a porból egyszer csak felviláglik
hogy bármely célpont egyre távolabb
és az égbolt mélyén óriási lyuk van
elügetsz a tükrök végtelenjében

ÁTJÁRÓHÁZ

átjárnak rajtam a szavak
mint angyalok a ház falán
szemeimben ott ragyog
a felfedezett óceán

átjárnak rajtam a házak
az utcák a városok
béla bácsik és juliska nénik
táncukat járkák az időt

borban mérik belőlem
születnek csillagok s talán
csak puszta mennyiség vagyok
valakinek az asztalán

vagy sirály vagy medúza
negatív évek kiáltása
zenélő esőbe pólyált
szerelmek utóhatása

átjárnak rajtam a temetők
csendélet testű őseim
csupa-csont pallosa megvág

a hangok is átjárnak rajtam
döngetve a szívkamrák oldalát
kiáll a szó a szájsarkára
a szem néz és odalát

LASSÍTOTT KAKUKKÓRA

teher a láz a félelem
az útkeresés zaja csöndje
a remény - kimerült elem
utolsó robbanás zenéje

a szív csak önmagáért ver
a hittől távol - száz fényévre
öreg muzsikuskok jönnek
megkövült dalok reménye

öreg muzsikuskok jönnek
homlokukon sötét felleg
ázott arcú gyerekeik
napról napra egyre mennek

(elsötétült utcasarkon
mindig bizakodó lányok
sóhajokba burkolózva
csontig kitakarva várók)

élünk egymás szemeiben
eltűnünk a retinákon
erőltetett keringés ez
fáradt táncos búcsúbálon
a hittől távol - száz
fényévre mint lassított kakukkóra
élünk egymás szavaiban
napról napra szóról szóra

A FORDÍTOTT TÉR

Azokban a régmúlt időkben, így emlékezett a barátom, amikor hétvégeken vadászni jártunk a Tündérvölgybe, amikor színi tanultunk nyáron és úszni télen, játszani és megjátszani az életet, amikor nyaranta harmatos fűben aludtunk, azokban az időkben, mondotta a barátom, sohasem hittem volna el, hogy minden történet megmarad szalagra, papírra és az emlékezetbe rögzítve. Sohasem hittem, hogy a cselekedetnek súlya van, mint szaga a puskapornak, ott Tündérvölgyben a kora reggeli vadászatkor.

*kinövök lassan mindenből
rajtam is túlnő a történet
fejemet nő ölébe hajtom
velem még valami történhet?
a szű is alszik a fában
szájban a szó pengén az él
a tükörben a néptelen táj
egy másodperccel tovább él
van bennem egy fordított tér
egy más irányba járó óra
egy naptár ahol télre ősz jön
lombhullatás a színes óra
kiforrott borból lesz a szőlő
s lefelé nézek fel a holdra
halálra szédtett világ ez
s egy más irányba járó óra*

Amikor barátommal vadászni jártunk a messzi Tündérvölgybe, városokat és újabbnál újabb tájakat laktunk be, végigkóstoltuk az adriai tengert szegélyező homokos dombokon termő szőlők levét egészen a Fekete-tenger menti borokig, amikor hajnalonta a Hableányok öléből kibontottuk magunkat, akárcsak sztaniolból a nyárson sült fácánt, amikor vadászni jártunk a messzi Tündérvölgybe, nem tudtam, hogy van fordított idő és fordított emlékezet, hogy van fordított űr, ahol lefelé kell felnézni a Holdra. Akkor nem tudtam, hogy nincs örökre érvényes mondat, hogy a mondat sohasem fejezhető be.....

SZARVAS SZÍVÉBEN POKOLGÉP

a haláltól egy újabb évet rendelek
és arcomon a láthatatlan rendjelek
sokasodnak sűrű ráncba futnak
míg a grúz teában legenda olvad el
megajándékozlak egy szarvas szívével

a kakukk már a pokolgépben ketyeg
a pokolgép a szarvas szívében
az idő láthatatlanul ível le-föl
föl-le akár az időben a történet
megálmodtam a meg nem történtet:

*egy elásott térképet mutattál
rajta egy tengert és egy vízzel
körbezárt szigetet ahol-----
és hajnalig meséltél arról
hogyan mi van azon a szigeten
ahová együtt fogunk menni abban
az évben amit a haláltól rendeltem*

a grúz teában azon az éjjel
egy ismeretlen földrész mállott széjjel
hajad ezüst szálaiból hajnalt fontam
a kakukkidő köré boldog pirkadatot
amelyben eltűnhet az előásott térkép
a szarvas szívében lassuló pokolgép

AZ ÜVEGCSENDELETRŐL

elutazom majd skizofréniába
üvegcsendéletemből meglógnak az
atomok és egy távoli tájban
ismét összeállnak új formát
ölnének de lelkük ugyanaz marad
ám gazdagabbak lesznek a távolsággal
érdesebbek a magányos út
porától tiszták lesznek mint az
újszülött és bennük ott rejlik
évezredek legendája sűrűn benne
az atomokban láthatatlanul de
érezhetően mint jelenlét a
szobában ahol sohasem jártál
az üvegcsendéletben tudathasadás járkal

EGYSZEMÉLYES VARÁZSLAT

eljött az idő hogy figyelj önmagadra bátor
légy a nagyvizek partján a csend mélységébe
ereszkedj alá az egyedüllét sziklafalán
ijesztő árnyak lesznek és nyugtató színek
érteni fogod a dolgok logikáját a történet
fonalát felismered amint szótlanul vársz
a nagyvizek partján - ne freuddal menjél
önmagadba a varázslat egyszemélyes csupán

KETTEN A TORONYBAN

áprilisnak bolondja
felmászott a toronyba

harangoznak szívében délre
amőba teste megfeszül
figyelmesen néz le a térre
előtte-alatta lent a mélyben
emberek járnak talpig dérből
mindenki mögött áll egy árnyék s
az árnyék mögött egy másik árnyék
végtelen zene pörgeti őket
ködből jönnek - ködbe tűnnek
a torony nyakában lóg egy óra
fölsőlegesen járó toronyóra

fél tizenkettő
bolond mind a kettő

TINTAHALAK, CÁPÁK ÉS MINDENFÉLE VÍZISZÖRNYEK

tintahalak úsznak fel az égre
arcomon az ősz kerekpecsétje
-----szobámban komor
férfiak egymásnak háttal ülnek
én volnék mindahány vagy mégsem?

*skatulya évek lassú ügetése
olvad a gyerekkor hava
tántorgás az üres mesébe
álmok apadó ezüst tava*

*volt úgy hogy lesz egy indulás
a repülőtérré szurkot kentek
a lendület végül ott ragadt
arcára terpesznyi ráncok égtek*

-----ajtó csapódik
elment valaki nyomait és az
utca követ párhuzamos esők
simogatják míg eltűnik a ki-
kötő sós párájában-----
*(távirat a hajótársaság részéről
hajónk melyen az ön hozzátartozója
stop bizonyos kelemen hunor stop
ismeretlen cél felé tartott stop egy
viharos éjszakán a bermudáknál nyom-
talanul stop eltűnt stop őszinte
részvétünk stop)*

(kihalászott palackposta egy távoli
szigeten az Úr 2967. esztendejében:
óperenciás remények kergetnek
országok s szerelmek útvesztőiben
keresem magam hajóra ültem a
lét-félidőben megtalált
meleg lüktet a télben nyo-
momban vérzik a tenger
szerteszét hordja arcom
a bohócruhájú szél a föld
sírása leszek csend leszek
csupasz tájban jajkiáltás
lámpagyújtáskor kivonuló sereg
az elmúlás rozsdalugasából...)

az alkony cápái szétmarcangolnak
a mellkas mélyéből jönnek
át az agy labirintusain a pupilla
szűk résén a fény áldott útján is
jönnek az alkony ordas cápái
nevenincs óceán vitézei nyomomban
vannak --- ők a szabad átutazók
fogaik helyén fekete tulipánok nőnek
fogaik helyén kőrisfák nőnek
mérges kaktuszok nőnek illatos
levendulák nőnek útilapu is nő
fodormenták nőnek-----
a harapás helyén még szőr sem nő!

ketten maradtunk mégis---
riadtak?! bátrak?!
farkasszemet néztünk szívünkben
vadak háltak leöltünk néhány

engedetlen évet félmegoldás
nem más mint fél élet!
volt egy táskám benne színes
ceruzák befestem lassan
a tél havát a nyári záport
az ősz pecsétjeit – tintahalak
úsznak s szobám falait kibön-
gészhetetlen jelekkel írják tele
milyen lesz életem? milyen is lehetne?

hajnalban hajamból ködök
kelnek mindent ellepő fehér
párák áttekinthetetlen semmiség
titkos mező amelyben ott él
minden és mindenki remegő tejfehér
köd tintahalak cápák
és mindenféle víziszörnyek
otthona rejtekhelye

CÁPAEZREDES

mint óceánban a halak
bezárva s mégis szabadon
sötét jégfolyosón hallak
délben is az éjt bámulom
nem viszlek táncba többé
te kedves primadonna
még mindig azt hiszem élek
vágy örület és manna
takar be szívemből ázott
atomok zuhognak agyamba
cápaezredes leszek kedves
örökre bezárva önmagamba

SZÉLTANGÓ

(Dave Brubecket hallgatva BSZ-nek)

1

összetart ha összeköt ha mégse
hosszú nap után a fény emléke
az óramutatóban szörny lapul
mintha ő lenne mégis legalul
mintha ő lenne fent és bent és kint
ott a fény a sötétséggel össze
ahol a kakukk kitekint a lyuk

ahol az árvamadár kikacsint
talán ott érhetne össze végre
összefutna talán összetörne
és mázsás pelyhekben alá hullna
alatta-felette huzat volna és
a zenekar széltangót húzna

szörny suttog a mutatókban egyre
lassul a lélegzése hosszú nap
után a fény emléke felragyog
ragyog a felejtés testközelébe
és mielőtt önmagához visszatérne
mintha a reggel mintha az este
mintha vége sose lenne mintha
kezdeté sem volna és mintha
minden pont a közepe volna vagy
mintha közepe sem volna talán
mintha lenne mintha lett volna van
szavam szavad szava szószavanna
a kakukk lassított repülésben
a kakukk bukórepülésben
hosszú nap után az ájulás
vége nincsen csak pihenése
a présben suttogása nyöszörgése
összetart ha összeköt ha mégse
majd elrejtőzik egy apró részben
ahol összeér ahol összeérne
ahol apró darabokra törne és
mázsás pelyhekben alá hullna
és csak hullna és csak hullna és csak
és a zenekar széltangót húzna

2

táncra tánc s a véges tánc után
a távtalannak tűnő hosszú éjszakán
éjszakám fonalát bogozza valaki fonja
valami összetartja mely mindig ugyanő
így mindig tűnő táncra múltó éjszaka
és minden éjszaka tú nő s mintha tú
orrba szúr a kékékekéjszaga

bárcsak álom

könnyű álom volna altatna ringatna össze-
omlana mint a tánc mint az éjszaka mikor
már nincsen ritmusa nincs többé ereje
csak vágya van csak ágya van csak vak-
vágánya van és alig szívverése
a szív e rése ahol kitekint
a kakukk ahonnan kikacsint halk

pihegése s fölötte ott van ugyanő
az éjszakából kinövő az éjszakába
pusztuló a pusztta tánc s a pusztuló
a pusztulásba vágató
a hófehér a hóra vér
a hó ekkor már nem fehér a távतालannak
tűnő éjszaka a véges táncra ráborul
ölemre rászorul
de mielőtt összeérne mielőtt végleg összenőne
még egyszer visszanéz a semmire néz
mire is nézhetne? sem erre sem arra
a naponta véget érő napra mely csak
annyit ér amennyit ő ér amennyit ér
az én ameddig ér az én
az én az égig ér?
ha benne ég ha benne lángra gyúl
égig érő én ha benne ég fölötte ott
marad a kék mely távतालannak tűnő
éjszakába vált ahonnan visszanéz
ahonnan visszalát amibe végül belevész
amiből újra lesz
a kéjszaka halványulni kezd:
hajnala a táncnak hajnala az éjnek
hajnala a félelemnek hajnala
félelem a távतालannak tűnő tánc előtt
a nap ahonnan visszanéz ahonnan
visszalát ahol semmi sincs ahol csak
semmi van ahol semmiért sem kár
ahol évek óta széltangót jár

3

most örködöm mert ő vagyok
most én vagyok talán ő vagyok
majd te leszek miközben örködélek
az én felett az én alatt a
kék éj alatt a mozdulat mögött a hosszú
tánc előtt lelőtt madarak előtt
az énem örködél a te felett talán
az ő körül agyamra ör-köd ül
beüget pirkadat a kakukk felrepül
a hajnal patyolat az éjből
kiderül a kéjből kikerül szokásos
lélegzés nyugodt lélek hajnala
szabványos virradat szokványos tánc előtt
a félelemnek hajnala irtózat hajnala
kakukk pirkadat ahova tűnne amibe úszna
a zenekar halkán széltangót húzna

VIGASZ

fálnánk csak egymást rőt vigasz lehetnénk
széltangót járnánk ultrahang zenére s
jól tudnánk hogy mindennek egy a vége

keresnénk folyton s néha rátalálnánk
mohón szürcsölnénk pár kortyot belőle
akárcsak vándor cukrozott fahéjas

borból mielőtt kérdeznének tőle:
bár szavakban élek - mondatom nincsen
vígjátékomat átírják naponta

s ha már közönség sem volna ki síró
görcsömet döbbenet szétbogozza ha
bohóc arcom mögött nevetni tudnék

s e tangóprérin egyedül maradnék
ki tudja hogy mindennek egy a vége
széltangóznék ultrahang zenére majd

önmagam vigasza lennék: az ember
mint szükséges és állandó fölösleg
ki nélkül nincs hiány és nincs fölösleg

VANNAK MÉG

vannak még üres szobák ki nem nyitott
ajtók az emlékezet végtelen la-
birintusaiban rejtett és el nem

érhető birodalmak van mindennek
neve mégsem tudható kaméleon
évszakok mögé bújva ismeretlen

marad szemre vár éber tekintetre
pillanatra hogy mutathassa magát
esőre mely lemossa róla a port

halk kopogásra nyári éjszakákon
kandalló lángjára óbor tüzére
szóra és szájra vár zenére hangra

kulcsra egyetlen jelre mozdulatra
hogy pörgetni kezdhesse a filmkocká-
kat a fehér lapra az emlékezet

SZÉLTANGÓZÓ BOHÓC

a kakukkos óráról mesélek
és kaukázusról évek óta
széltangózó bohócokról akik
számára a mindenség a kvóta

időnként barbár vagyok időnként
görög és néha megvénült inka
szavakkal babráló öreg futár
akinél mindig van toll és tinta

aszték arcomat rég elfeledték
sumer múltamban már nincs vigasz
az egyiptomi fáraólányról
szóló mese sohasem volt igaz

kétségek között kelve motyogok
mert rámömlik minden bizonytalan
a kereket könnyen megpörgetem
holnap hajnalig ismét súlytalan

a kakukkosóra bennem ketyeg
hallgatom már hosszú évek óta
egy széltangózó bohóc akinek
már csak a semmiből jutott kvóta

MÍNUSZÉVEK

a betűket kihúzkod valahonnan
már évezredek óta szépül a vers
a szó ragyogó papirosra koppan
de bárhogya is rakod már semmit sem nyersz
a mínuszévek egyre-másra gyűlnek
a honnan elindul s nem tudja hova
összetört mítoszcserepeken vágat jó-lova
don quijoteként megérkezik na lám'
nem nappal lesz és nem is éjszaka
s a képzeletben ágaskodó tájnak
már nem lesz mibe kapaszkodnia

szélmalomharc e nyegle játék
olyan mintha nem volna mintha van
jégszínű vodka-trappolás a hajnal
jött legkevesebb száz lába száz arca
van s összeszorít vagy száz irányból
immár a hengegő vagy gúzsba köt ne félj
a holnap folyton rárimel a mára
a szél bevág a mínuszévek közé

a betűk kihullnak innen-onnan
már évezredek óta vigasz a vers
a szó ragyogó papirosra koppan
de bárhogy is rakod már semmit sem nyersz